

Her ses Jens Peter Christensen foran den pompøse indgang til Højesteret, der i øvrigt er genbrug. Efter Christiansborg brændte i 1884, blev hovedindgangen til Christiansborg genopbygget som indgang til Højesteret. Indgangen til Statsministeriet ses i baggrunden. Foto: Jens Kristensen

I anledning af Skive Roklubs 100-års jubilæum fortæller præsident for Højesteret Jens Peter Christensen om sin tid i Skive Roklub og den store betydning, roning har haft for hans liv

Af Jens Kristensen

I Prins Jørgens Gård på Christiansborg er der ti trappetrin til statsministeren i nummer 11, mens der er 17 trappetrin til Højesteret i nummer 13.

Her er Jens Peter Christensen, der stammer fra Skive, præsident.

Når han et par gange om året bliver inviteret til selskab i Kongehuset, møder han i uniform med kåre og bliver præsenteret som ”Hans Excellence.” Sådan er det, når man tilhører samme rangklasse som naboen, Mette Frederiksen.

- Min kone, Trine, har foreslået, jeg skriver H. E. Jens Peter Christensen i min signatur, siger Jens Peter med et smil i ”det helligste” i Højesteret – præsidentens knap 100 kvadratmeter store kontor.

Der er syv meter til loftet. Kontoret er dekoreret med guldstafferinger, en mægtig lysekrone og mægtige malerier af højesteretspræsidenter fra 1700-1800-tallet, som giver rummet den pondus, der passer til en af statens øverste embedsmænd.

Det er faktisk en Kylling, som blev præsident i 2022. Mellem 1969 og 1975 var Jens Peter en meget aktiv roer i Skive Roklub og fik i klubben tilnavnet Kylling. Jens Peter smiler ved mødebordet i sit kontor.

- Jeg ved ikke, hvorfor jeg blev kaldt Kylling. Mor Tove (*institution i Skive Roklub, der døde i 2024, red.)* kaldte mig aldrig andet. Leif Holm blev kaldt for Dino, fordi han købte en æske Dinostænger til en pinserotur i 1969. Jens Jensen blev kaldt for Ismand, fordi han under samme tur tog et isflag fra en kiosk i Junget. Da Jens’ lillebror blev medlem af Skive Roklub, blev han selvfølgelig kaldt Ispind, fortæller Jens Peter.

Skive Roklub 100 år

- Skive Roklub blev stiftet 20. august 1926.
- I 1941 stiftedes Skive Dame Roklub, som blev lagt sammen med Skive Roklub i 1969.
- Skive Roklubs jubilæum vil blive markeret under "**Søsportshavnens dag**" på Skive Søsports Havn lørdag den 12. september. Det bliver en stor begivenhed med masser af aktiviteter.

Han har inviteret mig på besøg i anledning af Skive Roklubs 100-års jubilæum den 20. august. Samtidig udgiver Jens Peter i oktober sine erindringer. Titlen på bogen indikerer i dén grad, at den roning, Jens Peter lærte i Skive Roklub, har haft betydning for hans bane gennem livet: *Åretag*. Selvbiografien får undertitlen: Fra fyrbødersøn til højesteretspræsident.

Kærlighed på Krabbesholm

Jens Peters far, Peter Christensen, sejlede som fyrbøder på Atlanten. Han gik i land og fik arbejde som kedelpasser på Krabbesholm Sanatorium (nu Resenlund) i Skive. Her mødte han en sød køkkenpige, Gerda. De fik fire børn: Anna Marie, Hans, Lisbeth og efternøleren Jens Peter, der blev født i 1956. Peter blev senere kedelpasser hos Skive Fjernvarme. Gerda ekspederede i mange år i kiosken på Rutebilstationen i Skive.

Intet tydede på, at Jens Peter skulle blive roer, der endda kom til DM, NM og VM. Næh, han begyndte at gå til dans på Lykkes Danseinstitut, som holdt til i teatersalen i Skive.

- Jeg sneg mig nærmest afsted på cyklen, for at mine kammerater hjemme på Højlundsvej ikke skulle se, jeg cyklede i de der åndssvage dansesko. Jeg nåede at få en femårs-nål, men jeg var ikke nogen supergod danser. Min dansepartner, Pia, fyrede mig. Jeg tror, Pia mente, hun kunne vinde mere, hvis hun fandt en anden. Dét var fornuftigt, og sådan er livet jo, fortæller Jens Peter.

Han var tæt knyttet til sin seks år ældre søster, Lisbeth, der bor i Herning.

- Lisbeth var min helt. Hun kunne gå på hænder, og hun lærte mig at læse og skrive, før jeg begyndte i Nordre Skole i Jyllandsgade. Jeg var altid sammen med Lisbeth.

I 1967 begyndte Lisbeth i Skive Roklub, og så blev Jens Peter sur – han var 10 år, og man skulle være 12 for at blive medlem af roklubben. Så han måtte vente, til han endelig fyldte 12 år.

Nemme kilometer

- Det var ikke fordi, jeg interesserede mig for roning. Men jeg *ville* være medlem, fordi Lisbeth var det. Men jeg skal love for, jeg blev grebet af roningen. Dengang fik man kilometermærker for sin roning. Jeg *ville* være den i klubben, der roede længst.

Jens Peter kunne godt "snyde" til nemme kilometer ved at være styrmand for voksne roere. Jens Peter fik for eksempel mange nemme kilometer på vandet ved at ro morgenture med hotelejer Tonni Nygaard og skohandler Finn Mortensen.

Jens Peter var "altid" i roklubben. Han lærte også Leif Holm, tømrer på 2 meter og 2 centimeter med træsko og Jimi Hendrix-hår, og bagersvend Henning Linderoth, der var mere trind end Leif, men fyldt med initiativ, at kende.

- I 1970 fik Leif og Henning den idé, at de ville være danmarksmestre i inrigger. De havde brug for en styrmand, der ikke vejede meget mere end mindstevægten 50 kilo. Så de valgte mig. Vi trænede og trænede og blev nummer to under en regatta i Løgstør. Da fik jeg min første medalje, og den har jeg selvfølgelig stadig. Under DM på Bagsværd Sø blev vi nummer seks og sidst. Henning og Leif sagde godmodigt, det skyldtes, jeg styrede skævt. På TV kunne man se

kølvandet slynge sig op ad banen, men jeg mener nu, det var vinden, der flyttede rundt på kølvandet.

Her ses Jens Peter Christensen i midten under en regatta i Løgstør i 1970 sammen med to roere fra Skive Roklub – Henning Linderoth (til venstre) og Leif Holm. Jens Peter var glad for at ro med to "voksne" roere. De tre blev nummer to i Løgstør. Fotografiet er fra Jens Peter Christensens fotosamling.

Jens Peter ler igen.

- Leif og Henning blev også en slags helte for mig. De var kloge folk, som interesserede sig for alt muligt.

Ro så de græder

Men Jens Peter "snød" sig ikke kun til kilometer, og han voksede og viste sig at kunne ro hurtigt. Kaproning var heller ikke dengang populært i Skive Roklub, som i alle 100 år først og fremmest har været præget af hygge- og motionsroning. I 1971 anskaffede Skive Roklub en singlesculler i glasfiber, Tumling, så Jens Peter kunne få lov til at ro stærkt.

- Som ungdomsroer måtte jeg ikke ro længere end til "Nordpolen," Det er der, Krabbesholm Skov slutter. Det er ikke meget mere end halvanden kilometer fra havnen, så jeg pilede frem og tilbage i Tumling, fortæller Jens Peter.

Kemigraf hos Skive Folkeblad Leif Pedersen blev medlem af Skive Roklubs bestyrelse og udnævnt som kaproningschef. Han kunne se Jens Peters talent. Leif fik bestyrelsen til at købe en rigtig kapronings-

Jens Peter Christensen

Født 1. november 1956 i Skive.

Roer i Skive Roklub fra 1969 til 1975.

Student fra Skive Gymnasium i 1975.

Cand.scient.pol. i 1982.

Cand.jur. i 1992.

Dr.jur i 1997

Lektor og professor i Aarhus 1990 – 2006.

Dommer ved Højesteret i 2006, præsident siden 2022.

Gift med Trine, der er læge på sygehuset i Hillerød.

singlesculler af cedertræ, Den blev døbt Spjæt. Leif havde ikke forstand på træning.

- Leifs eneste instruktion var sådan set ”ro fra dem, så de græder!”

Det forsøgte Jens Peter så. Leif kørte ham rundt til stævner i sin Simca med den 8,3 meter lange sculler på taget. Undervejs orienterede Leif Jens Peter om sit syn på verden og livet, mens han røg den ene cigaret efter den anden i bilen. Dét forhindrede nu ikke Jens Peter i at ro hurtigt.

Da Jens Peter Christensen fyldte 12, begyndte han at ro i Skive Roklub. Det blev banebrydende for ham. Her ses han i 1975 med en af de mange pokaler, han roede sig til, mens han roede i Skive Roklub.

Vind den rigtige dag

- Så blev det alvorligt. Det blev både nationalt og internationalt. I 1974 blev jeg som junior udtaget til NM i singlesculler i Tammerfors i Finland. Der var desværre en nordmand, som roede vanvittig stærkt, så jeg fik kun sølv.

Samme år blev Jens Peter nummer to ved DM, og under VM i Ratzeburg i Tyskland blev han nummer 10 i juniorklassen.

- Jeg holdt op med at ro kort før målstregen. Syren stod op i hovedet på mig. Jeg tror, jeg havde trænet alt for meget. Året efter, i 1975, var jeg senior og roede til DM i eliteklassen. Det gik galt i DM-løbet, hvor alt druknede i store bølger på Brabrand Sø, men dagen efter vandt jeg og slog den nye danske mester med 30 sekunder. Men man skal jo vinde den dag, mesterskabet roes, hvis man vil være mester, konstaterer Jens Peter.

Når der er østenvind, er Skive Fjord ikke til at træne på for en kaproer på grund af bølger. Derfor trænede Jens Peter i 1973 og 1974 også på Nørresø i Viborg og på Vandkraftsøen i Holstebro. I vinteren 73-74 lånte Jens Peter mange eftermiddage sin mors knallert og kørte til Viborg for at træne.

Foto fra en Skive Folkeblad-artikel i en af Skive Roklubs scrap-bøger.

Flapsi-vapsi

I Viborg mødte han et menneske, han i *Åretag* kalder ”en mærkelig mand.” Denne mand var Emil Vedel Walther. Han kom til at rådgive Jens Peter. Walther havde sin helt egen filosofi. Man skal selvfølgelig være stærk for at få en båd til at glide hurtigt gennem vandet. Men det vigtige er ikke tid, årerne er i vandet, det er den længere tid, de bevæger sig over vandet. Her handler det om at bruge mindst mulig kræfter. Én ting ad gangen ellers bliver man ”flapsi-vapsi,” forkyndte Walther. I roforbundet rystede man på hovedet og forbød Jens Peter at have med Walther som rådgiver. Jens Peter fik en forbundsgodkendt træner, men Jens Peter roede videre på Walthers visdom.

Stor glæde

Den glæde, man har ved at sidde i en båd, der virkelig glider, og den oplevelse, det er at give sig fuldt ud for at drive den spinkle båd frem over vandet, samtidig med, at man koncentrerer sig 100 procent om at holde balance og rytme – den oplevelse kan ikke købes for penge.

Jens Peter Christensen i 1976 i skrift for Skive Roklubs 50-års jubilæum

Og dét har Jens Peter faktisk gjort siden. Derfor kalder han sin kommende bog for *Åretag*, selv om man hos forlaget Gyldendal først ikke var begejstret for den titel.

Koncentration om hvert eneste åretag, man tager i livet, er afgørende. Da Jens Peter syntes, han manglede en kandidatgrad for at blive jura-lektor på Aahus Universitet, satte han årerne i vandet og gennemførte et selvstudium på 2.170 timer. Han blev cand.jur. uden at have fulgt én undervisningstime på Jura samtidig med, han underviste på universitet – han var allerede cand.scient.pol.. Han blev dr.jur. og professor i statsret i Aarhus. I 2006 blev han dommer ved Højesteret og i 2022 præsident for Danmarks øverste domstol.

Jens Peters liv havde måske taget samme vej, selv om han ikke blev roer. Men i *Åretag* referer han adskillige gange til roningen.

Jens Peter Christensen havde sin egen singlesculler indtil for fire år siden. Her ses han med den ved Brabrand Sø i 2026.

Roning er en ramme

- Roning danner på en måde en ramme om min fortælling. Jeg bilder mig ind, at jeg har lært noget væsentligt af min roning. Det er væsentligt, at man koncentrerer sig tag for tag om det, man er i gang med, uden nødvendigvis at være optaget af, hvad det skal føre til, siger Jens Peter, som slet ikke havde som mål at blive dommer i Højesteret og faktisk til sidste sekund var i tvivl om, om han skulle søge jobbet og opgive sit job som professor i Aarhus, som han stortrivedes i.

På den måde kan man for eksempel arbejde sig ind i tør og kedelig jura, og som på vand som roer belønner koncentrationen og viljen sig – åretagene, koncentrationen, sliddet får en til at forstå, man bliver grebet, og så glider det let som en båd gennem vandet.

Efter Jens Peter i efteråret 1975 flyttede til Aarhus for at studere, gled konkurrenceroning ud. Men han fortsatte som motionist i singlesculler til for fire år siden. For godt 30 år siden begyndte Jens Peter at ro i kajak, og han er medlem af Charlottenlund Kajakklub PALO, der ligger tæt på Jens Peters og Trines hjem nær Dyrehaven.

Flydende rullestole

- Det var lidt underlødigt for en roer som mig at begynde i kajak. Vi kaldte kajakker for flydende rullestole. Kajakroere sidder jo bare dér og bruger armene. Men enkelt var det ikke, jeg væltede mange gange, inden jeg lærte at holde balancen i en kajak, fortæller Jens Peter med et grin.

Han er høj og vejer et meget pænt stykke over de godt 50 kilo, som Leif Holm og Henning Linderoth for mange år siden fik øje på kunne give dem et danmarksmesterskab. Og er man høj i en smal kajak, mister man let balancen i en kajak – eller bliver overhalet af mindre og smidige roere om Trine, Jens Peters kone.

Da jeg bad Jens Peter om et interview om hans tid i Skive Roklub, svarede han, det vil være en ære for ham på den måde at bidrage til markeringen af Skive Roklubs 100-års jubilæum.

- Skive Roklub er en væsentlig del af min fortid. Jeg havde i de seks år, jeg roede i klubben, to centre i mit liv – undervisningen i skole og gymnasium og så Skive Roklub. De år som ung er vigtige i et liv, en vigtig æra, som man ikke tænker over, når man er i det, men som man får et bedre blik for med alderen. Og så vidt, jeg ved, står nogle af de pokaler, jeg vandt, stadig i Skive Roklub. Så selvfølgelig vil jeg gerne, som jeg nu kan, medvirke til at markere Skive Roklubs jubilæum, fortæller Jens Peter.

Sidst på året må Jens Peter Christensen sige farvel til sit pompøse kontor her på Christiansborg, da han falder for Højesterets aldersgrænse. Foto: Jens Kristensen

Dreng igen

Efter knap 45 intensive år på arbejdsmarkedet falder Jens Peter for Højesterets aldersgrænse – han fylder 70 1. november i år og går af en måned senere.

- Det er godt for retssystemet med 70-års grænsen. Man bliver ikke nødvendigvis bedre, efter man fylder 70. Det er også godt for mig selv. Jeg forestiller mig, jeg skal være dreng igen. Dét ved jeg ikke helt, hvad betyder, men som dreng keder man sig aldrig, siger Jens Peter og ler.

Men sikkert er det, han fortsætter i sin ”flydende rullestol” – den sans for vand, han fik på Skive Fjord, falder ikke for nogen aldersgrænse.